

DIÁKVÉLEMÉNYEK A TESZI-RŐL

2023/24-es tanév

A tanév végén látsz-e valamit másképpen?

(azokat, akikhez jártál; azokat, akik velük az intézményben foglalkoznak; a magyarországi szociális helyzetet, önmagadat, stb.)

Igen, én rosszabbnak és kellemetlenebbnek gondoltam azt a munkakört, amit végezni kellett, de miután megtettem, rájöttem, hogy mennyire jó.

Az elején tartottam tőlük, most már nem.

Nem kellett volna tartanom ettől a munkától, mert végül is élvezhető volt.

Nem érzem magam a legközösségibb embernek, de ha szeretettel és tisztelettel mentem valahova, ott mindig jól tudtam teljesíteni.

Valóban „érzékenyít” ez a feladat, kicsit olyan, mint egy munkahely (ezt is bemutatja), de közben nem túl gyors tempóban visz közelebb más emberekhez.

Hogy jobban bele tudok most már ebbe a tevékenységebe fogni. Magabiztosabban, bátrabban.

Talán azt, hogy számomra nem nehéz feladattal segítettem és ennél még többet kaptam (kedvességet, sütit, palacsintát, hálát).

Azt, hogy segíteni nem egy munka, hanem egy jó érzés.

Többen jöttek adakozni annál, amit vártam. Nagyon szívmengető volt.

Mennyire fontosak az önkéntesek, mekkora szükség van azokra, akik ezt napi rendszerességgel csinálják.

Azt, hogy még a TESZI-n kívül is el fogok menni a Karitásznak segíteni.

Valamennyire tisztában voltam korábban is a körülöttem lévő világgal, de ez segített még jobban felnyitni a szemem és értékelni a helyzetem, életem.

A szociális helyzetet elképesztőnek tartom abban az értelemben, hogy mennyi rászoruló van, és milyen nyomorúságos helyzetek, de mennyi intézmény is, ami segítő kezet nyújt.

Látom, hogy a hátrányosabb helyzetben lévőknek is lehet boldog élete, és hogy egy ilyen intézmény által nekik is ki tud alakulni egy jó közösségük, ahol jól érzik magukat.

Értékeljem, amim van, mert vannak rémesen rossz sorsú, nehéz helyzetű gyerekek, tőlem nem is olyan messze.

Másképpen tekintek különböző kihívásokra, a gyerekek helyzetének és személyiségének megismerésének köszönhetően.

Érdekes volt hallani egy másik szociális réteget, hogy ők hogy látják a világot. Szerintem én is fejlődtem, és már jobban tudok sérült gyerekekkel foglalkozni.

Én nem másképpen látom, hanem azt az örömet tudtam átadni gyerekeknek, amit régebben én kaptam, és így rájöttem, hogy ennek mekkora értéke van.

Az idősekkel való kommunikációt még fontosabbnak látom.

Az idősek sokat tanítottak nekem leginkább a régi világról. Sok dolgot megértettem, hogy miért úgy van most, ahogy van. Megláttam, hogy mennyire nem érdekli a kormányt az idősek helyzete, ugyanúgy, ahogy a fiataloké sem. Sok szomorú történet után sokkal optimistábban állok a saját életemhez.

Sokkal több figyelemre van szüksége az egyedül maradt időseknek. Nagyon jó hely, ami egy picit húzza őket a „gödörből”.

Viszonylag el van hanyagolva az intézmény, és hogy mekkora kincs az egészség. Kevés a lelkes és kedves dolgozó, akik nem önkéntesek lennének.

Kicsit beleéltem magamat a tanári szerepbe és ez megihlet a tanításhoz.

Szerintem buta gyerek nincs (eddig se láttam így), mert már ebben biztos vagyok.

Jobban észreveszem az embereken (főleg az alsós korosztályon), ha valamilyen problémájuk van, vagy ha esetleg valamilyen mentális betegséggel élnek.

Azt, hogy kicsit nehezebb a gyerekekkel lenni, mint ahogy azt gondoltam. De szerintem azért megéri.

Megtanultam, hogy az egészségünket meg kell becsülni és ápolni, mert ha elveszítjük, az senkinek sem könnyű.

Számomra mindig is fontos volt a tánc, így meglepő volt, hogy mások tudnak egész boldog életet élni e nélkül is → sok dolog átértékelődött bennem.

Önmagam. – Nagy önismereti utat jártam be.

A diákokat. – Megismerhettem egy tündéri kis osztályt.

A tanítónőket és benne egy jó közösséget.

Tele van szeretettel a hely.

Miben segített neked (ha segített) a szolgálat?

Nekem egy nagyon jó tapasztalat volt, és a komfortzónámból kiléptetett, amire szükségem is volt, és az értékrendemhez hozzátett.

Segített kimozdulni a komfortzónából és adott lehetőséget, hogy megtapasztalhassam, milyen jó érzés, ha ilyen sokat jelentesz valakiknek.

Növelte az önállóságomat, türelmesebb lettem.

Jóval türelmesebb lettem, alkalmazkodó és kitartóbb. Felelősségemet tisztábban látom.

Mivel tudom értékelni azt, amim van. Illetve örülök, hogy tudtam másokon segíteni.

Jobban megbecsülöm a saját jó helyzetemet, és jobban odafigyelek a rászorulókra.

Láttam a rosszabb helyzeteket, és alapszabályokat is megtanultam értékelni.

Annak, hogy amikor ott voltam, el tudtam szakadni a telefontól és tudtam segíteni.

Kilépni a szürke tanulás kényszeréből és másoknak segíteni.

Elfogadóbb lettem.

Abban, hogy önszántamból tevékenykedjek másokért.

Ráerősített a közösségi énemre.

Segített javítani a hozzáállásomon különböző dolgokhoz, emberekhez.

Megmutatta, hogy hol hogyan viselkedek és hogy néz ki egy ilyen intézmény.

A kapcsolatépítésben.

Hogy hétvégén is elmenjek otthonról segíteni másoknak.

Lelkületben, közösségben, jobban betagozódni, jobban segíteni.

Sokkal könnyebben tudok beszélgetést kezdeményezni, és gyorsan megismerem, hogy egy ember milyen igazából.

Szerintem magamat is jobban megismertem, tudtam feszegetni a határait, sok mindenben fejlődtem.

Látni, hogy vannak családok, ahol nem fordítanak annyi időt a gyerekekre, mint amennyit kellene.

Több önbizalmat nyertem, megtanultam, hogy hogyan neveljek és hogyan ne neveljek gyereket a jövőben.

Segített, hogy kicsit belelássak, hogy milyen sérült gyereket nevelni, foglalkozni vele 0-24-ben.

Segítőkészebb, nyitottabb lettem a mozgáskorlátozottak felé.

Ugyanúgy tudok fordulni egy hátrányos helyzetű gyerekhez, mint egy normálshoz.

Jobban megértem az időseket.

Segített az idősek tisztelésében.

Eddig nem igazán foglalkoztam hátrányos helyzetű emberekkel, idősekkel, és bár nem szoktam rá, most már könnyebben fog menni, pl. saját nagypapám idősek otthonában.

Jobban megértettem, hogy fontos a nagyszülőkkel vagy idősekkel időt tölteni, beszélgetni velük, és minőségi időt szánni rájuk, mert sokkal hálásabbak érte, mint gondolnánk.

Türelemre és találmányosságra ösztönzött. Szükség volt a gyerekekkel egy hullámhosszra kerülni.

Jobban tudok kisebbekhez kötődni, beszélgetni, még akkor is, ha éppen nincs annyira kedvem hozzá.

Egy boldog feltöltődést biztosítanak nekem a gyerekek.

Sok embert ismerhettem meg, néha még most is visszajárok Békásra találkozni a játszótéren szerzett barátaimmal.

Nagyon szeretek tudást átadni, hiszen ezzel a saját tudásomat is fejlesztem, és másokat is hozzásegítek ehhez a tudáshoz.

Felfedezni és fejleszteni tanítási készségeimet.

A „kisebb tanár” szerep nagyon megfogott.

Az emberekkel való beszélgetés engem is formált. „Tanítás” több módon, „nyelven” való magyarázat.

A türelem növelésében és tanárain nagyobb fokú tiszteletében. (Eddig is tiszteltem a tanárait, de a korrepetálással való tapasztalatom nagyon adott egy plusz elismerést tanáraink felé.)

Megtalálni a szakmámat.

Emelj ki egy jó mozzanatot a munkádból!

Hogy örömet tudtam szerezni nekik. Jó érzés volt, hogy segíthettem.

Az első alkalom után a gyerekek már boldogan vártak az ajtóban, és egymás szavába vágva mondták, hogy mit akarnak játszani.

Amikor másodjára mentünk, akkor nagyon jó érzés volt, hogy emlékeznek ránk és vártak minket. Folyamatosan mesélték az élményeiket, de ránk is mindig nyitottak voltak.

Mikor játszottunk a gyerekekkel vagy segítettünk nekik. Láttuk rajtuk, hogy örülnek, hogy ott vagyunk.

Nagyon jó volt, hogy a gyerekek már első pillanattól kezdve nagyon kötődtek hozzánk, és hálásak voltak a gyerekek és a szüleik is.

A rengeteg játékos tanulás. Rajzoltunk, fogócskáztunk, bújócskáztunk, nagyon jól éreztem magam ott. Jó érzés volt segíteni nekik a felzárkózásban.

Amikor tudtam felelni a 3.B-sek kérdéseire. Sok mindent tudtam átadni.

Négyféle módon sikerült elmagyaráznom egy feladatot.

Amikor jó jegyet kapott a korrepetált diákom, az nagyon jó érzés volt.

A kislíú, akit korrepetáltam, több jegyet javított. Nagyon büszke voltam rá.

Egy olyan lánnyal foglalkoztam, aki számára nagyon nehezen ment a matek, és az év végére sikerült együtt feltornáznai a jegyeit 4-esre.

Ismerősön keresztül visszajött, hogy a gyerek tanára észrevette a fejlődését.

Az idősekkel való hosszú beszélgetés.

A szeretet, amit az idősektől kaptunk.

Amikor beszélgettem az idősekkel, talán akkor voltam a leghasznosabb.

Társasoztunk az idősekkel és érdekes történeteket meséltek magukról.

Amikor az idősek reménykedve kérdezték: „Holnap is jöttök?” Így ha nem is éreztem annyira hasznosnak a napot, úgy látszott, hogy mégis az volt.

Volt egy nagyon aranyos pár a klubban, akik nagyon nyitottak voltak, és szívesen megosztották a történeteiket arról, hogy hogyan ismerkedtek meg és nagyon boldogok voltak.

Aranyos néni meséli a gyerekkorát.

Karácsonyi éneklés.

Egyszer a Ferences Gimnáziumban apa-fia nap alkalmából mászókat biztosítottam ki, itt korábbi tudásomat használhattam.

Amikor Monoron a kisebbségnek tartottunk gyereknapot, azt látni, hogy mennyire boldogok tudnak lenni az embert próbáló körülmények között.

Amikor beszélgettünk a sérültekkel, és úgy kezeltek minket, mint egy barátot.

Amikor megnevettem őket.

Az egyik lánnyal azóta is beszélek Messengeren.

Számomra nagyon jó élmény volt, amikor egy körben ültünk a gyerekekkel, gitároztunk és együtt énekelt mindenki.

Amikor elmentem elpakolni egy Karitászás vásár után és kb. tíz kedves idősebb hölgy fogadott, akik örültek nekem, mert így nem nekik kellett cipekedni.

A nehezebb ládákat átvettem a néniktől.

A munkát mindig elvégeztem és közben a kedv is jó volt.

A ruhagyűjtést, amiben összebarátkoztunk az ott dolgozó emberekkel, és közben sok embernek segítettünk.

A karácsonyi angyalkázás volt az az alkalom, amikor bemehettünk pár osztályra és átadtunk a gyerekeknek egy kis ajándécsomagot. Nem tölthettünk ott sok időt, de jó érzés volt látni az örömet az arcukon, ez nagyon feltöltött.

Évfolyamtársaim megismerése.